

PŘEVZETÍ

A movie poster for 'Převzetí' (The Takeover). The central figure is a man in a dark suit, a patterned scarf, and a wide-brimmed hat, looking slightly to the right. To his left, a woman in a dark coat and hat holds a vintage-style submachine gun. In the background, a shadowy figure in a trench coat and hat stands to the left, and a figure in a light-colored uniform and cap holds a rifle to the right. The scene is set in a dark, industrial or urban environment with large, curved, golden-brown architectural elements. The lighting is dramatic, with strong highlights and deep shadows.

VOJTĚCH ZÁLESKÝ

COO
BOO

Převzetí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

COO
BOO

Vojtěch Záleský
Převzetí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PŘEVZETÍ

VOJTĚCH ZÁLESKÝ

COO
BOO

© Vojtěch Záleský, 2023
Illustrations © Filip Štorch, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7661-672-1
ISBN e-knihy 978-80-7661-698-1 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-7661-699-8 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7661-700-1 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Mému bratrovi

1923

Nad budovy černých a omšelých činžáků v Bergenwoodu stoupal bílý opar. Přeléval se a kroutil v roztodivných arabeskách a v poryvech větru se zacuchával a motal přes zdobené vršky neforemných střech jako pomalé vydechnutí. Cizí bytosti na nich upevňovaly přístřešky, ledabyly stlučené z natahaného dříví a vlnitého plechu, a z neustálé nástavby se na hlavy kolemjdoucích a obyvatel bytů denně snášel cihlový prach a spršky omítky. Činžáky byly podobné lidským, také zašlé nepokojným životem a nasáklé generacemi života a umírání, a povalovala se u nich veteš, která se po městě dala sehnat a natahat drobnýma, ale silnýma hilfíma ručkama. U každého vchodu a na každém balkonku obehnaném černým železným zábradlím s oslzlou patinou podobnou lepkavému povlaku ležela jedna kupička pečlivě nahromaděného harampádí a udávala sousedům velikost rodinného významu.

Leželo volně, nezakryté, a slunce, déšť, vítr, mráz a obleva to všechno namačkaly na sebe a proměnily v beztvaré hromady vybělených, zašlých a zatuchlých trofejí.

Hilfové na to byli pyšní.

Čím větší hromada, tím váženější společnost.

Hilfí čtvrt' bučela několik bloků daleko a několik stop hluboko. Lomoz ranního života, štěbetání hilfích děcek, které se ulicemi neslo jako přidušené pomňoukávání a kníkání, a shon brzkého obchodu

bujícího mezi nesčetnými stánky s kořenovou zeleninou, rybami navezenými z rybího trhu a různými druhy barevného ovoce, doléhal i do třetího patra levného činžáku.

Z bílých dlaždic koupelnového obložení sálala odtažitost zatuhlého a neudržovaného bytu. Po zdech se jako temná krvavá žilnatina plazil nazelenalý plesnivý humus. Kdyby byl Rem Erdes doma, nedokázal by ten pohled snést ani vteřinu. V cizím pokoji mu to najednou nepřišlo tak důležité. Záleželo jen na tom, že u sebe nenechal nic, co by mohlo ohrozit jeho nebo jeho mladšího bratra Paula.

Remova soustředěná mysl vytěsnila veškerý venkovní ruch a dokázala vnímat jen tlumené, vnitřně rezonující bušení vlastního srdce, které do bledé tváře dodávalo trochu růžové barvy. Někde mezi rytmickými tepy Rem zaznamenal i děsivě hmotnou přítomnost stínu houpajícího se kdesi za jeho zády a po páteři mu přejelo mrazení.

Byl čas.

Remův pohled sjel na hladký, na okrajích zašpiněný povrch keramického číselníku rodinných hodinek a sám kněz věděl, že se jeho snažení blíží ke konci. Netušil, jaký přesně bude, ale doufal, že udělal vše pro to, aby se připravil.

V odrazu sklíčka spatřil sám sebe a jeho tmavé oči mu připadaly neobvykle jasné. Až příliš povědomé. Jako kdyby se díval na svého mladšího bratra Paula. Jako hluboko zasunutá vzpomínka.

Paul po těch hodinkách vždycky toužil a Rem moc dobře věděl, že by pro něj hodně znamenalo, kdyby je mohl mít. Když se všechno pokazilo, snažil se je Paul Removi vytrhnout z ruky, ale skončilo to tak, jak si žádný bratr nepřeje. Paul pak odjel pryč, a i když Rem několikrát chtěl všechno urovnat, docházelo mu, že co se jednou řeklo nahlas a myslelo se vážně, nejde jen tak vzít jako mávnutím kouzelného proutku zpátky. Na to je hrdost někdy až příliš veliká. A když je pak člověk zahnaný do kouta a ví, že se chystá udělat něco, co může všechno obrátit vzhůru nohama, změní se ta hrdost ve výčitky svědomí. Kvůli čemu je možné zničit pouto s bratrem? Kvůli čemu se zničí rodina?

Removi přišly všechny tyhle otázky s každým posunutím vteřinové ručičky zbytečné. Měly se řešit daleko dřív než teď. Protože v tuhle chvíli už nic neznamenal, jen se rozplynuly do vzduchu, když mu je mysl šeptem přeříkávala ve snaze si vzpomenout, jakou přesně podobu tehdy měly. Nemělo smysl plýtvat slovy, když není nikdo, kdo by je slyšel. Paul byl na ta slova příliš pyšný. Stejně jako Rem.

Znovu přešel po chladném stříbře hodinek a zastrčil si je do kapsičky na vestě. Věděl, že do nich vložil vše, co potřeboval. Paul se jich nakonec přece jen dočká.

Naposledy pomyslel na bratra, sebral vše, co měl vedle připravené – opisy z knih, z *Blanitosti světa*, *Pojednání o druhé sféře bytí*, *O záření*, *O svobodném duchu*, *Morderové a jejich podstata a původ* –, a odešel z bytu pryč.

ČÁST PRVNÍ

**MĚSTO,
ODKUD JSEM
PŘIJEL**

HIGHLAND

POSPOLITÉ STÁTY AMERICKÉ

1

Ozval se známý zvuk nabíjení těžké, dvacetilibrové automatické pušky browning.

Paul Erdes ji odjistil ve chvíli, kdy uslyšel blížící se motory gangsterského konvoje, a kývl na změtvoru Meg „Žabku“ Maddenovou stojící za vlhkým borovým kmenem. Z druhé strany se k jiným kmenům tiskli dva caridiovci – člověk Rusty Green v bílé košili s vyhrnutými rukávy a kárované vestičce třímal samopal thompson a se soustředěným výrazem si přehazoval párátka z jednoho koutku úst do druhého. Randy Coy by také držel podobnou zbraň, kdyby na něj nebyla příliš velká. Hilfové, kočkám podobní humanoidi s hustou lesklou srstí nebo šupinami, byli velcí jako šestileté děti a žádný těžký samopal by neudrželi v prackách. Proto zarputile svíral dřevěnou rukojeť zmenšené verze určené jejich druhu, nedočkavě stříhal vousky na čumáčku a už poněkolkáté si odplivl pod nohy.

Železniční překladiště za městem bylo plné nákladních vagonů převážejících dřevo a železnou rudu. Uprostřed hluboké noci panoval v zadních částech správních budov čilý ruch. Ale tady, na úzké cestě svažující se k překladišti a jedinému přejezdu, byl klid. Celý prostor měli jako na dlani. Cesta přes koleje byla prašná, ale uježděná. Z temně černého okolí náhodně vyskakovaly perličky lamp a v hustém vzduchu se nedočkavě komíhaly. Z blízkého lesa se ozývalo nepravidelné houkání sov.

Paul se soustředil na přijíždějící vozy a zalil ho dobře známý pocit vážnosti. Cítil, jak se mu zbystřily smysly. I když věděl, že je to jen přirozená reakce těla na nastávající nebezpečí, doufal, že by to mohly být první projevy napojení těla na energii světa, na *záření*.

Každý kousek světa byl propojený s něčím, co vědecká elita nazvala zářením. Nikdo netušil, co to přesně znamená ani jaký to má význam, ale filozofové a odborníci věřili, že má spojitost s étyrickou bariérou, blanitostí světa, metafyzickým konceptem hranice možných rozdílných sfér, z níž měly pocházet paranormální jevy a snad i mordové. Považovalo se za všeprostupující sílu, která ovlivňuje každý předmět na Zemi. Nikdo nevěděl, kdy a u koho se projeví, ale bylo jisté, že způsobuje tělesné *změny*. Lidem náhodným způsobem mutovala těla a měnila je ve změtvory, harusům degenerovaly buňky a hilfům bůhvíproč ihned praskalo srdce.

Jedině kněží tu energii na rozdíl od ostatních lidí a ras cítili, dokázali se na ni napojit a zničujícím účinkům záření odolat. Ale bylo jich málo a jejich schopnosti byly jen záležitostí mentální a spirituální v jakémkoli smyslu toho slova.

Paulovi v mysli probleskl obraz jeho bratra Rema v rouchu newamsterdamského chrámu – i ty samé řeči, které bratrovi opakoval nesčetněkrát. Chrám nebyl místo pro něho, i když podle Rema plýtvával potenciálem. Paul měl přece taky zdědit rodinnou schopnost záření kontrolovat, nebo s ním dokonce umět zacházet a usměrňovat ho a jít v předem vyšlapaných stopách. To, že dědictví své krve zahazoval na ulici s pašeráky a gangstery, nedokázal Rem překousnout. I přestože to byl Rem, kdo porušil bratrský slib a dal se ke kněžím. Chrám smrděl zatuchlinou a nevětraným vzduchem minulosti a sebeuzavření. Páchlo to tam usedlostí, odcizením a otcem. A Rem už tak potom páchl taky.

Meg Maddenová neměla schopnosti kněží a nemohla kontrolovat záření, které ji *změnilo*. Vypadala jako normální žena, ale pokud se dostala do styku s vodou, začínala svítit, lidská kůže se změnila na žabí a ze zad jí vyrašily oslizlé šlahouny. Neměla nějaký předem daný jas. Leckdo by tvrdil, že je jemný a trochu zamžený, jako když za

mlžných nocí v dálce září lucerna. Těm dalším připadal jako plamínek zapalovače. Paulovi přišel jako z jiného světa a byl by to Meg opakoval až do zblbnutí, kdyby o to ovšem Žabka stála.

Paul se na ni znovu podíval a blízkost jeho parťáčky ho vrátila do přítomnosti.

„Paule, teď by se nám sakra hodilo, kdybys to zvládl,“ sykla k němu.

„Můžu to zkusit znova, ale nejsem si...“

„Jo, zkus to, už jsou skoro tady.“

Paul zavřel oči a snažil se soustředit.

Cítil příval energie záření a jeho tep se okamžitě zrychlil. Žaludek se mu stáhl a v podbřišku ho silně brnělo. Věděl, že se ty pocity nezměnily a že je to pořád špatně, ale nemohl před caridiovci prozradit, že v něm energie záření vyvolává úzkostné stavy.

Jeho bratr Rem mu často říkal, že by se tomu měl otevřít, ale tenkrát byly ty řeči spojené s něčím, s čím Paul nechtěl mít nic společného. Teď když by se to hodilo, nešlo mu to. Paul se na záření nikdy nenapojil a tyhle pocity zažíval odjakživa.

Úzkostí ho brněla špička zlomeného nosu. Nikomu nemohl říct, že si ho včera večer zlomil, když zakopl a narazil do dveří. To by mu pošramotilo dobrou pověst.

Jeho husté, špičaté obočí nad temně hnědýma, jiskrnýma očima povylétlo trochu nahoru k vysokému čelu.

Sakra, pomyslel si. Vypadám jako vůl.

„Nic,“ odpověděl Meg a změtvora zklamaně pokývala hlavou.

„To je fuk. Musíme na to teda jít podle plánu. Nákladáky musejí jet přesně po tamté cestě, jiná do města nevede. Pokud nám tady pláchnou, už je dostaneme leda u prvních domů. A to vzbudí pozornost, za kterou se zavírá.“

„Nemusíš mi říkat, co se bude dít. Plán znám nazpaměť. A i kdyby ne, máme svoje zkušenosti.“

„Ty a tvoje zkušenosti. Spoléháš často jenom na náhodu a na sebe. Jenže při tak velké akci se toho může hodně stát. Může nám do toho vlézt spousta neočekávaných věcí. Jako je přítomnost toho hilfa. Víš, jaké mají komplexy z toho, jak vypadají. Že jsou malí jako

šestiletá mrňata a hlásek jim zvoní jako jiříčkám. Tenhle je navíc sám. Možná proto dělá ramena. Hilfové jsou zvyklí na desetičlenné skupinky a sami se nikam ani nehnou. Co přimělo tohohle, aby se někam hnul? Jak si to mohl dovolit? Copak neví, jak je tahle akce důležitá?“

„Chápu tě, Meg. Jenže –“

„Nechápeš nic. Z ničeho si neděláš starost, protože jsem tady já, abych na všechno dala pozor.“

Paul se na Meg chápavě zadíval.

„Meg, to je v pohodě. Víš, že to zmákneme. Víš, že to zmáknu já. Znáš mě. Lepší improvizátor na světě není. Já se přizpůsobuju, ty jedeš podle plánu. Proto jsme skvělejší tým. Když se něco podělá, jeden z nás dokáže rychle zareagovat. Co je to s tebou? Vždyť tohle všechno dobře znáš.“

Meg mlčela.

„Nemůže to bejt tím, co je dneska za den?“

Žabka na svého partáka výmluvně pohlédla.

„Mohlo by to sehrát určitou roli,“ pokračoval Paul a zvedl ruku do vzduchu, jako kdyby se omlouval. „Dneska je výročí dne, kdy ses poprvé změnila, je proto naprosto –“

„Hele, Paule, děkuju, že máš o mě takovou starost. Jsem ti moc zavázaná. Ale tohle... s tím nic společného nemá. A i kdyby... nechci o tom mluvit.“

„No, jak myslíš,“ odpověděl Paul a zadíval se před sebe.

Chvilí bylo ticho.

„Já jenom nevím...“ začala Meg, „ale to je jedno. Všechno se změní, když nemůžeš ani řídit, protože se za deště rozzáříš jako vánoční stromeček, a všichni na tebe troubí, protože jim svítíš přímo do tváře.“

„No to asi jo,“ pokýval hlavou Paul.

„Ale když nemám pod kontrolou, kolik vody se na mě dostane – třeba když mě překvapí déšť –, je to... hnus,“ zvažněla Meg.

„Pro mě jsi skvělá,“ mrkl na ni a usmál se.

Sám si neuměl ani představit, co by znamenalo přijít o část těla, nebo nějakou naopak získat. Natožpak pomyslet na to, co se musí

někomu takovému honit hlavou. Letmo se podíval na vlastní normální ruce a připadal si nepatřičně obyčejně. Může si on vůbec dovolit někoho uklidňovat?

„Poslouchej,“ řekl, zadíval se Meg do očí a raději změnil téma. „Držme se u sebe, jo? Kdyby to bylo jen na nás, tak sem jedeme sami, ale máme smůlu, že to na nás není. My dva si můžem věřit, ne?“

„Jo,“ kývla hlavou Meg.

„Fajn. Připravíme se. Nebudeme ztrácet čas mluvením.“

„Nebo zíráním na ten nos,“ zasmála se najednou Meg a zakryla si dlaní ústa. „Promiň, ale už to nevydržím. Co jsi dělal? Vypadáš, jako kdybys dostal do obličje cihlou.“

Paul se uchechl.

„No jo,“ řekl a podrbal se na čele. „Špatná noc.“

„Byl jsi venku dojednat další kšeft?“

„Jo.“

„Zase jsi moc tlačil na pilu? Vypadá to ale dobře. Jako válečné jizvy. Konečně vypadáš jako chlap.“

Válečný jizvy, pomyslel si Paul.

„Jsem rád, že se mi povedlo ho narovnat. Nevěřila bys, jak byl nakřivo.“

„Až to tady vyřídíme, můžeš mi o tom povyprávět.“

Meg odjistila browning. U boku se jí na háčku houpala lahev s vodou, kdyby situace zašla tak daleko, že by se musela přece jen polít.

Měla s bojem své zkušenosti z ulice a po setkání s Paulem projevila nevšední touhu se ve znalosti jakýchkoli obranných a útočných technik zdokonalit, proto věděla, že přihodit se může cokoli. Zvlášť v takovouhle noc. Vždycky ale spoléhala hlavně na své *lidské* schopnosti a svou změnu využívala jen v případech, kdy to bylo nezbytně nutné.

Tři nákladáky už se dostaly k přejezdu. V hranatých kabinách bez bočních dveří a s děleným čelním sklem seděli gangsteři převážející předměty vydávající velké množství záření. Podle informací, které měl Paul k dispozici, se daly výhodně prodat na černém trhu.

„Fajn, jdeme na to,“ řekl Randy Coy a připravil si samopal do střelecké pozice.

„Vydrž, až dám signál. Auťáky jsou ještě daleko,“ odpověděl Paul.
„Caridi nám ale neříkal, že tady budeš velet!“ vyskl Coy.

„Poslechni Paula, Randy!“ vyštekla Meg. „Neslibil jsi mi, že na mě dáš pozor?“

„Ale Meg... já svý slovo držím. Mám to už dokonce všechno promyšlený, abys zůstala v pořádku! Proto strhnu pozornost na sebe!“

„Randy...“

„Zalez!“ zaječel hilf, vyklonil se zpoza stromu a začal střílet.

„Zatraceně!“ Moment překvapení byl pryč, hilf svou střelbou prozradil jejich pozici. Meg zůstávala ve stínu stromů, pozvedla pušku a browning se pod jejíma rukama rozeřval.

Střely z první salvy provrtaly vedoucímu autu motor a také holeň, lýtkový sval a srdeční tepnu řidiče. Řidič záupěl, s posledním výdechem se jeho tělo zhroutilo na volant a strhlo řízení na pravou stranu. Spolujezdec se okamžitě pakoval ven, a než by kdokoli řekl der, kryl se za čumákem a opětoval palbu.

Zhruba sekundu po Meg vystřelil i Paul. Vyslal k druhému nákladáku dávku a rozstřílel přední sklo i řidičovo tělo, které sebou trhlo ve sprškách krve. Spolujezdec musel být obdařený zostřenými smysly, protože stačil z kabiny vyskočit ještě dřív, než Paul vůbec vystřelil, a skrýt se za dřevěnou korbou. Co stačil zahlédnout, tvořili posádku aut vesměs změtvoři, ale neviděl žádné mordery. To znamenalo, že konvoj nakonec nebude žádné terno.

Dva lidi z konvoje měli skrze košile prostrčený pár rukou navíc a v něm další zbraně, ale víc končetin potřebuje vyšší kontrolu myslí. Paul podle jejich pohybů odhadl, že jsou změnění teprve chvíli – působili neohrabaně a ne zcela sžitě se svou novou podobou. Pálili proto pouze z pistolí v původních rukách a nové končetiny (i když v nich také drželi zbraně) jen napodobovaly pohyb těch druhých dvou.

Gangsteři ve třetím nákladáku bryskně zabrzdili, vyskákali z kabiny, tasili zbraně a začali střílet. Kolem se neslo svištění střel a ozývaly se duté rány, jak se náboje zavrtávaly do borových kmenů. Ve vzduchu létaly trřaskavé výstřely a výkřiky smrtelné agonie.

„Randy, dávej bacha, sakra!“ ječel Paul a v nepravidelných intervalech se vykláněl zpoza kmene.

Hilf využil své malé výšky a přesunul se blíž ke srázu, ze kterého měl dobrý výhled na konvoj před sebou. Střílel jako šílený a zpětný ráz jeho zbraně s ním házel dopředu a dozadu.

Meg Maddenová střílela, kdy mohla, ale věděla, že se nemůžou pořádkem jen krýt. Zůstávat na jednom místě bylo nebezpečné, a pokud by nebyla možnost postoupit blíž, trčeli by tu až do doby, než by je gangsteři dostali do kleští.

„Paule! Paule!“ zaječela, ale jejímu parťákovi trvalo, než ji v tom bordelu zaregistroval.

Všiml si jí, až když se kryl za kmenem a přebíjel.

„Co je?!“

„Jsme tady hrozně na ráně! Jestli se odsud co nejdřív nedostaneme, je po nás!“

„Jo, sakra! Sejmul bych předsunutou hlídku u prvního auta a posunuli bysme se, jenže jakmile vykouknu, pokropí mě střelivem! Podělanej Coy!“

„Zkusím to já! Kryj mě!“

Paul kývl a skrčil se, aby vykoukl z nižší pozice, ale jakmile se o to pokusil, do kmene kolem něj se zavrtaly střely a vše poblíž ozářily krátké záblesky z nepřátelských hlavní.

Zkusil to ještě dvakrát, stejně jako Meg.

Vykoukla s napřaženou zbraní, ale ihned se musela stáhnout – jedna z ran jí prolétla tak blízko obličejem, že na kůži cítila rozpálenou stopu jejího letu. Ať se podívala jakýmkoli směrem, nemohla střílet. Bylo to marné.

Nešlo se hnout z místa.

Meg věděla, že se musí přesunout, a nemohla spoléhat na náhodu. Musela vzít situaci do vlastních rukou.

Než sáhla po lahvi u pasu, zatnula dlaň v pěst a pocítila, jak se jí zhoupl žaludek. Vylila na sebe vodu, její kůže zvlhla a z těla jí okamžitě vyrašily oslizlé zelené šlahouny. Kdyby to nebylo nutné, ani by na to nepomyslela, ale teď bylo důležitější přežít než přemýšlet nad

tím, že jí ze zad trčí něco, co bytostně nesnáší. *Těmi věcmi* si kryla tělo a obličej. Pokud jí nějaká kulka zasáhla, zaplula do jedné z nich jako do želatiny a zůstala tam uvězněná.

„Zbláznil se!“ zaječela do toho mumraje.

Rusty Green zřejmě ostřeloval nebe nad lesem, protože jeho rány létaly všude možně, jen ne tam, kam měly. Náhodná rána vypálená od boku z druhého páru gangsterových rukou se mu zavrtala do břicha a porazila ho na záda.

Meg se nyní pohybovala rychle. Protože vlivem tekutin zářila, strhávala na sebe pozornost většiny gangsterů z konvoje a díky pružným šlahounům se za běhu lépe kryla. Paul se mohl přemísťovat se zkušenou přesností. „Musíme blíž, hergot!“

„Běž, běž!“ řvala Meg směrem k Paulovi a svou palbou se ho snažila krýt. „Ten magor nám to celé posere!“

Paul využil krycí palby a kličkoval mezi kmeny. Snažil se dostat k hilfovi, aby mu zabránil střílet, ale Coy byl jako v tranzu. Klečel za smrkovým mlázím a neustále kropil konvoj střelivem. Jenže vzápětí se jeho thompson zasekl a nešlo z něj vypálit. Hilf si ihned sáhl pro kolt, ale s hrůzou zjistil, že ho nemá. Když při tom zjištění na vteřinu strnul, prolétla mu čelem střela a za jeho hlavou do vzduchu vystříkla sprška krve.

Paul zanadával a vyhodil ze samopalu prázdný zásobník. Vytáhl z bandalíru, co měl kolem trupu, náhradní, zasunul ho do browningu, nabil a střílel.

Paul se přemístil a všemi dvaceti náboji rozstřílel dřevěnou kabinu posledního nákladáku. Během Meginy krycí palby si vyměnil zásobník, přeběhl k dalšímu stromu, sklonil se a střílel do přední nápravy, za níž se gangsteři kryli.

Zničující palebná síla jeho zbraně rozmetala gangsterům nohy a urvané končetiny odletěly ve změti úlomků tkání a kostí od těla jako po zásahu granátu.

Poslední gangster z konvoje prostřílel všechny větve kolem Paulovy hlavy, a když se pak sklonil, aby si nabil, vylétl Paul z úkrytu i s Meg za zády. Jejich taktika byla prověřená lety společných bojů, proto ne-

musel ani jeden nic říkat. Žabčiny šlahouny omotaly střelci ruce, dřív než stačil dobít, a Paul k němu doběhl a praštil ho pažbou, až mu lebka nepřírozeně hlasitě praskla.

Meg ho pustila a gangster se skácel k zemi.

„Jak jsme na tom?“ obrátil se k ní Paul.

Žabka stáhla šlahouny k tělu, oběhla všechny tři nákladáky a podívala se kolem sebe.

„Všichni jsou mrtví.“

Paul k ní přiběhl a rozhlédl se po zemi. Kolem se válely střepy a kusy rozmlácených beden. Mezi nimi ležely mrtvolky.

Potom se rozhodl podívat, jestli jim přálo štěstí. „Běž stranou,“ řekl, počkal, až Žabka poodejde, a pozotvíral bedny, které nezůstaly rozstřílené na kusy. Cítil příval energie záření a jeho tep se okamžitě zrychlil.

Prohrabal se kořistí, ale musel uznat, že za to bude jen průměrná odměna. A ty artefakty, které chtěli na černém trhu nejvíc, se tam nenacházely. I když to mohlo být hned jasné z toho, jak mizerně zabezpečený konvoj byl, a z nepřítomnosti morderských vojáků. Z bytostí bez tváře měl Paul naprosto odůvodněný strach jako kterýkoli rozumný člověk, proto v duchu poděkoval všem bohům. Proti morderům by potřeboval alespoň jednoho zkušeného kněze.

„Nic moc, ale neodejdeme s prázdnou!“ řekl Meg. „Po velkejch věcech se budeme muset poohlídnout jinde!“

Zaklela. Podívala se přimhouřenýma očima na zamračené noční nebe nad sebou a polekala se, že by brzy mohl přijít déšť. „Paule!“ zavolala na parťáka a hlavou pohodila k buicku u cesty.

Paul na ni kývl, vzal tolik beden, kolik unesl, a vydal se k autu.

Cestou narazili na Rustyho Greena. Nějakým zázrakem přežil, ale válel se na zemi v kaluži krve. Meg ho opatrně zvedla a podepřela vlastním tělem.

Paul naložil kořist do kufru a přesunul se k Rustymu.

Odtrhl si kus košile a zatlačil mu na ránu. Rusty zavýskl, vyšvihl se do sedu a praštil Paula čelem do nosu.

Paul uslyšel, jak něco prasklo, a skácel se na zem. Před očima mu vylétly zlaté jiskřičky a hlavou mu projela ostrá bolest. A z nosu se vyřinula krev.

„Sakra, Rusty, nemůžeš ležet v klidu?“ mlaskl, zvedl se a dokončil ošetření. Pak Rustyho odnesl do buicku, a zatímco ho ujišťoval, že určitě nezemře a že svou matku jistě ještě uvidí, zahlédl, jak Meg se zvláště nasněným výrazem hledí na Randyho mrtvolu.

Položil Rustyho na zadní sedadlo, zavřel za ním dveře a obrátil se k Meg. „Jedeme!“ houkl na ni.

Meg na Paula kývla. Pak se rychle pokřižovala a přešla k němu.

Paul cítil, jak mu v nose tepe, proto se předklonil a opřel se dlaněmi o stehna. Obličej měl zkřivený bolestnou grimasou.

„Sakra.“ Dělal pomalé, opatrné pohyby. „Je zase zlomenej.“ Narovnal se a zakroužil zkusmo hlavou. „Je to zlý?“ zeptal se Meg.

Žabka se na Paula podívala s neradostným výrazem.

„Chceš dobré, nebo špatné zprávy?“

„T-to je fuk.“

„Nevypadá to dobře.“

Paul se pokusil na nos sáhnout, ale okamžitě pocítil pulzující bolest a ucukl.

„Hodně?“

„Jo, vypadáš jako...“

Ne, neříkej to, pomyslel si.

„... jako vůl.“

2

Ve čtvrti Karla Gunhoffa bylo v tu hodinu slyšet jen nelidské syčení a ostré nadávky nezřetelně artikulujících šupinatých hilfů.

Nevelké bytosti s krunýřem z chitinových šupin spojených pevnou kůží, krátkými, ale silnými hrabavými předními končetinami a kratším vyztuženým ocasem měly zálibu ve věštění a celou ulici tak lemovaly jednotlivé obchůdky hilfích čarodějnic. Byla hluboká noc, a stejně u každého obchůdku stály vyrovnané řady místních obyvatel v prapodivných stejnokrojích tvořených ručně šitými kalhotami, lněnou košilí a pružným sakem nebo dlouhou sukní a něčím na způsob živůtku.

Cihlové městské zdi nad hlavami dlouhých zástupů žily a dýchaly po svém – sesedaly, dřevěné okenní rámy skřípaly a spadával z nich odloupený lak. Budovy se nakláněly jedna k druhé, nebo se od sebe odvracely, jako by spolu nedokázaly zůstat na jednom místě, a neorganizovanost celé čtvrti vdechovala okolní městské zástavbě metropole prapodivnou opravdovost. Jako tep neživého srdce. Ulice se od prostředního kulturního domu rozbíhaly jako cévy a hilfové stojící v neklidných řadách se i přes poryvy teplého vzduchu chvěli nedočkavostí a nejistotou. Jejich budoucnost byla zahalená možností, neurčitostí a abstraktností, a možná proto se šupinatí hilfové tolik soustředili na to, co se dozví v opulentně zařízeném salonu – potřebovali zjistit, jakým směrem se bude jejich život ubírat.

Paul seděl se zakloněnou hlavou a z nosu mu trčely konce dvou zakrvácených kousků látky. Jak se snažil v klidu dýchat, v nosu mu hlasitě pískalo. Hodil očkem po Meg – měl pocit, že ji smrt Randyho Coye zasáhla víc, než by za podobných okolností měla, zvlášť když teď projížděli hilkí čtvrtí. Ale s lidmi zvenku už spolupracovali nescetněkrát a v přestřelce už to odneslo víc lidí a změtvorů. Randy nebyl první. Možná to opravdu souviselo s dnešním dnem a s tím, o čem Meg nechtěla mluvit.

„Zvládneš to?“ zeptala se Meg, jako by vycítila, že o ní Paul přemýšlí. „Nehezky v něm křuplo, když jsme ho zas narovnali.“

Paul si otřel oči. Kvůli těm vycpávkám a bolesti mu od odjezdu z přestřelky a zastávky u doktora, kde vyložili Rustyho Greena, pořádně slzely.

„Jo, zvládnou, neboj se. Bolí to jako pes.“

„Ale i tak vypadáš dobře,“ prohodila Meg. „Bude to působit i hodně věrohodně – přestože nevezeme nic moc cenného. Budeme mít co říct, abychom si získali jeho důvěru. Najal si nás dva – nemusel do toho zatahovat nikoho dalšího. Máš schopnosti kněžích, Paule, měli bychom si za naše služby účtovat mnohem víc.“

„Když si řekneme víc, dostaneme se do křížku s dalšíma, jako jsem já. Pak bychom mohli upoutat pozornost i místního chrámu. A věř mi, s kněžíma z chrámu nechceš mít nic společného.“

„Souvisí to snad s New Amsterdamem? A s tím, co jsi tam dělal?“

Paul jí na to jen ukázal pěst se zdvihnutým palcem. Nechtěl to zrovna teď víc rozvádět. Vlastně po tom netoužil nikdy, a proto znala Meg jenom střípky jeho minulosti. Při vzpomínce na chrám a na Rema se Paul v mysli zatoulal do doby, kdy si s Remem něco slíbili. Měla to být jejich volba, měli se díky ní konečně osvobodit od otce a jeho chrámové výuky, která jim zabila mámu. Měli díky ní začít někde jinde.

Jenže Rem zřejmě slib mezi bratry nebral jako něco, co se musí držet.

Jinak by se nepřidal ke chrámu a nezačal Paula krmit všemi těmi nesmysly okolo.

Paul zakroutil hlavou. Bylo to šest let, a stejně pořád kdesi uvnitř cítil, jak ho to šírá a stravuje kousek po kousku zbytek toho, co mezi sebou s Remem kdysi měli.

Na chvíli se pokusil soustředit. Stejně jako před akcí pocítil náhlý nával koncentrace – a společně s ní i bratrovu přítomnost v New Amsterdamu. Nenáviděl se za to, že využívá jejich přirozené pouto k tomu, aby občas zjistil, kde Rem je a co dělá. I když se mu někdy na oplátku ten nával opřel do čela, protože to samé dělal i Rem, nezměnilo to na povaze jejich odloučení nic.

Letmo zakroutil hlavou, aby se toho pocitu zbavil, a povzdechl si. Podíval se vedle sebe na Meg, a snad za to mohl ten doznívající šířavý pocit, že ho zalila neobvykle silná touha ji chránit a být jí nablízku.

Meg neměla nikoho. Jen Paula. Starali se o sebe navzájem už šest let od té potyčky v uličce za pekařstvím a on věděl, že ke spokojenosti víc nepotřebuje. Jen vědomí její uklidňující přítomnosti, které jeho životu dodávalo pevnou a jistou půdu pod nohama. Zatnul ruce v pěst, když se mu vybavilo, jak ji uviděl poprvé.

Hutný podzimní vzduch nasycený vůní pečiva protínaly provazce deště a cihlové zdi pekařství, betonový chodníček i dlážděná zem se leskly oslzlou vlhkostí jako rozpité a stále mokré akvarely. V tak silném dešti se Paulovi všech pět lidí rýsovalo ve tmě jako neurčité siluety. Přesto bylo vidět, že se jedna z nich snaží ubránit, natlačena na zeď.

„Čumte na ty věci. Jak to z ní trčí. Zkus to utrhnout!“

„Bacha na oči, Freddie, nebo tě naláká jako podělanýho komára!“

„Zhasne, když ji praštíš? Třeba je jako petrolejka!“ posmívali se jeden přes druhého a tahali Meg za šlahouny.

„Jen si to zkus, ty šmejde!“ vyjekla a napřáhla se k úderu. Tři kluky postupně složila pravým a levým hákem, ale ten poslední byl větší a mohutnější než ostatní. Narazil ji na zeď a dal jí pravačkou pěstí. Šlahouny jí ochably a z úst vyprskla krev.

„Myslíš si, jak nejšeš silná, co? Uvidíme, zrudíčko. No tak se snaž.“

Než k ní Paul stačil přiběhnout, viděl, jak se zkušeně vyhnula několika jeho úderům a jak zase on uskakoval před jejími šlahouny, které se ho snažily ovinout a zabránit mu v pohybu. Smál se tomu jako

boxer v ringu, když utíká před ranami nečekaně zkušeného protivníka, a ve vhodných okamžicích máchal pěstmi a mlátil Meg do tváří.

Paul ještě přidal, a když byl dostatečně blízko, skočil po něm a popalil ho na zem. Okamžitě mu přerazil nos, až se děšť stékající mu po tváři smíchal s pramínky čerstvé krve, a než se mladík stačil zvednout, několika přesnými kopy do boku mu zlámal žebra a pak mu dupl na paži. Mladík zařval, když se kost zlomila a ruka se mu zkřivila v nepřirozeném úhlu.

Kumpáni se stačili sebrat ze země, ale pohled na mladíkovu paži jim do obličejů vryl zděšení.

„Sakra, Johnny, co je to za hajzla?“

„Kašli na něj, Freddie, padáme!“

Mladík se chvíli převaloval ze strany na stranu, ale pak zřejmě omdlel. Paul ho nechal být a otočil se k Meg.

Stála opřená o zeď, přikrčená, jako by byla připravená k dalšímu boji nebo se chtěla chránit.

„Jseš v pohodě?“ zeptal se jí a nakročil k ní.

Meg sbalila dlaně do pěstí. Děšť ji zmáčel od hlavy k patě a její záře rozsvěcovala prostor uličky jako vysloužilá litinová lampa.

„To je dobrý, neublížím ti.“

„D-dokážu se ubránit... sama.“

„Jo, to jsem viděl. Pěkně jsi je poslala k zemi. Ten poslední hajzl už ti ale nic neudělá.“

„T-tys ho...“

„Ne, to ne. Ale poznal, jaký to je, když si něco dovolí na ženskou.“

Paul k Meg udělal další krok a ona se ještě víc stáhla do sebe. Její kůže byla oslizlá a nazelenalá a Paul si před její září musel zakrýt oči.

„Už můžeš být v klidu. Ukaž, kouknu se na tu čelist. Můžu?“

„Co jseš zač?“

„Paul. Paul Erdes. Musíme k doktorovi.“

„Tam... tam nejdu.“

Paul viděl, že se celá třese. Letmo sjel pohledem k jejím šlahounům – musela si toho všimnout, protože se je snažila skrýt vlastním tělem.

„Jak se jmenuješ?“

„M-Meg...“

„Meg.“ Paul se pousmál. „To je moc hezký. Víš co? Tak já někomu zavolám, jo? Máš někoho, kdo ti pomůže? Kdo by sem pro tebe přijel?“

Meg neodpovídala. Místo toho sklopila oči k zemi a několikrát se podívala na konec uličky, jako by chtěla utéct a čekala na nejvhodnější okamžik. Paul pochopil, že je sama. Povzdechl si. V New Amsterdamu, odkud do Highlandu před několika týdny přijel, viděl zahanbenost změtvorů na každém kroku – vždycky se našel někdo, kdo jim jejich změnu dával pěkně sežrat. Will Flynn, jeho kamarád z bývalého gangu, se po změně taky uzavřel do sebe.

„Pokud bys chtěla...“ Paul zvedl ruce do vzduchu, aby ukázal, že jí nechce ublížit. „Můžeš jít se mnou. Musíme se kouknout na tu čelist a na tvoje... jestli jsi v pořádku. Určitě bys to zvládla sama, to jo, ale nevypadá to dobře.“

Meg se na Paula zadívala. Možná chtěla něco říct, ale místo toho se sesunula na rozmáčenou zem.

Paul ji odvezl k sobě do bytu a staral se o ni, dokud nebyla v pořádku. Od té doby byli spolu – Meg zjistila, že Paula žije ulice a že je na tom stejně jako ona. Že je sám.

Paul se vrátil do přítomnosti, do vozu směřujícího od doktora, kde nechali Randyho Coye. Nesnášel svoje rozhodnutí Rema odstránit, když věděl, že by Meg dala cokoli za to, aby znovu spatřila někoho ze své rodiny naživu. On může, a neudělá to. Přesto si někdy říkal, jestli... ale to byly jen nesmysly.

Když dojeli k cihlovému skladu několik ulic od tanečního klubu Cicero, oba vystoupili. Kolem stály tři nákladní automobily a dělníci je nakládali bednami. V roce devatenáct set dvacet tři za probíhající prohibice zaručoval obsah těch beden pěkně dlouhý trest za mřížemi.

Zpoza nákladřáků se vynořil místní předák. Naklonil hlavu na stranu a zamlaskal.

„Zaveď nás k němu,“ řekla Meg.

Předák se podíval na Paula, zasmál se a odhalil tak zažloutlé zuby. Pak jim rukou naznačil, aby šli za ním.

Mezi přístupem do skladu a vchodem se nacházela malá chodba se dvěma okny, pod nimiž stál malý stolek se zaprášenou lampičkou. Na stole ležely otevřené nějaké knihy. Účetní, jak si Paul správně tipnul. U stolu seděl malý Číňan.

Pokud někdo v Highlandu přišel ke kontrabandu spojenému se zářením, měl mnoho možností, kam jej udat. Paul věděl, že nejlepší je místo prověřené vzájemnou důvěrou – nebo alespoň tou jednostrannou –, a sklad Číňana Ho, jedna z mnoha bran černého trhu, pro něj byl ověřený zkušenostmi – hlavně proto, že si Číňan Paula najímal pro jeho schopnosti a dobře za to platil.

„Pane Erdesi,“ řekl Ho s nadšením a vstal od stolu s napřaženou pravicí. Přesto se nad Paulovým zjevem trochu zarazil. Potřásl si rukama. „Špatná noc?“

„Už druhá za sebou,“ odpověděl kysele Paul. „Snad to už bude dobrý. Přivezli jsme zásilku.“

Ho zdvořile pokynul hlavou.

„Prokázal jste nám laskavost,“ řekl a kývl na předáka. Předák otevřel zásuvku stolu a vyndal z ní ruličku bankovek.

„Nebyla to snadná záležitost, ale dali jsme si záležet. Přesto se něco zvrtilo a přišli jsme o dva chlapy. Příště jdeme do akce jen my dva s Meg. Jsme tým. Nechci v něm nikoho dalšího, kdo by nám dělal problémy jako dneska.“

„Chápu,“ řekl Ho a zacukala mu pravá strana obličeje. Následné gesto ukazovákem bylo velmi výmluvné. Předák s nechutí odmotal víc, než bylo dojednáno.

„Myslel jsem, že byste ocenil společnost. Dáma je jistě velmi pohledná,“ řekl Ho a prohlédl si Meg od hlavy k patě, než se otočil zpátky na Paula, „ale mohlo se jí něco stát.“

„Dokážu se o sebe postarat, zlatíčko,“ odpověděla Meg.

„Jistě.“

Paul v rychlosti zkontroloval hotovost a zastrčil ji do kapsy kabátu. Pak na pozdrav pozvedl klobouk a otočil se k odchodu.

Nasedli do auta a Paul znovu zaklonil hlavu.

„Nechceš zajít na skleničku?“ obrátil se k Meg. „Malý rozptýlení by nám přišlo vhod.“

„Nemůžu mezi lidi. Koukni se na mě.“

„Co? Už nezáříš. Zatáhly se. A i kdyby ne, jsi úžasná i s nima.“

Meg nasadila lhostejný výraz.

„Nebudu tě ale k ničemu nutit. Víím, že by to zrovna dneska nemuselo bejt vhodný.“

Meg se pousmála, ale ihned zase zvázněla a uhnula pohledem.

Nejednomu – včetně Paula – se při dlouhém pohledu do jejích očí snadno zamotala hlava. Meg uměla uhranout a člověk měl v její přítomnosti potřebu smeknout klobouk, a pokud ne se rovnou uklonit, tak přinejlepším ihned vytáhnout zapalovač, aby mohl dámě připálit. Paul věděl, že si tak omotává chlapy kolem prstu stejně snadno, jako při chůzi klade jednu nožku před druhou, ale stejně ho zarazilo, jak dokáže být nebezpečná. Křehká duše má sílu udolat zástup džentlmenů, říkalo se o místních ženách, a právě o Meg to platilo dvojnásob. A taky dávala dobrou ránu pěstí.

Věděl, že jí to s těmi šlahouny dělá starosti. I když už se tak neschovávala a naopak je v boji zkušeně využívala. I přes to, že se s nimi nějak snažila sžít. Bylo by ale lepší, kdyby si spolu zalezli na gauč a poslechli si nějakou hudbu, než aby ji tahal do společnosti.

„Máš pravdu, kašleme na to. Dáme si skleničku doma, co říkáš?“

Meg vypadala, že se zamyslela. Na chvíli se na Paula podívala, ale pak jen pokrčila rameny a naklonila hlavu na stranu, jako by ho měla za stydlína.

„To je dobrý, Paule. Ráda někam zajdu, jen... jen nechci nikam do klubu, kde bych se mohla zpotit.“

„Takže někam ven, Žabko? Je krásná a klidná noc. Nezaprší, neboj. Kdyby náhodou jo, tak se postarám o to, aby přestalo.“

Meg se zakřenila – Paul věděl, že jen od něj snese oslovení Žabko a že se jí to možná jistým způsobem líbí. Na to si musel dávat pozor. Neměl dostatek prstů, aby spočítal, kolikrát je to k sobě už táhlo víc, než by mělo. Všechno by se tím jenom pokazilo. Paul nebyl rodinný

typ – na to byly jeho zkušenosti s vlastním bratrem a mrtvými rodiči dostatečné – a nechtěl od sebe Meg odehnat nebo jí zlomit srdce. Cítil k ní hlubokou náklonnost, která by možná někdy mohla něco znamenat, ale záměrně ji potlačoval.

Jak Meg říkala, uměla se o sebe postarat sama.

Jenže Paul si nebyl tak jistý, jak by to vypadalo, kdyby se mezi nimi něco podělalo.

„Tak jo. Procházkou bych nepohrdla.“

„Na naše místo?“ usmál se Paul a Meg se zaculila.

„Na naše místo.“

Meg nastartovala a vydali se k promenádě.

Panovala prohibice, a proto bylo zakázané pití, které se připravovalo z prášku z předmětů emitujících silné stopy záření. Používal se jako ochucovadlo a barvivo a jeho halucinogenní účinky navozovaly stav podobný opilosti. Pomáhal hlavně změněným lidem, kterým se tělo vlivem záření zdeformovalo. Doktoři to před prohibicí přirovnávali k očistným účinkům pobytů v sanatoriích – zákazníkovi se zdálo, že znovu žije obyčejný, všední život ve zdravém těle. Po zákazu se výroba, distribuce a konzumace takového alkoholu přenesla za oponu.

Gangsteři nechali hospodu hospodou, zaplatili policii, aby nekontrolovala zásoby nově dovezených sudů z Kanady, a ozářený rum podávali v čajových šálcích. Prostě to byl taneční klub, kde hrála hudba, lidé se dobře bavili, nižší formy harusů se moc neukazovaly a alkohol tekł proudem.

Menší grázláci zbouřali pár zdí za márnici nebo v kostele, hodili tam výčep a pár stolů a po kremaci nebo bohoslužbě se mohla špatná nálada rovnou zapít.

Po zavedení prohibičního zákona, který na území Pospolitych států zakázal volný prodej ozářených artefaktů, se organizovaný zločin zaměřil na jejich pašování ze všech koutů země. Od té doby hlídaly státní vody čluny pobřežní strážce a cesty a silnice automobily prohibičních agentů finančního úřadu a dbaly na to, aby na jejich území neproklouzla ani jedna pašerácká myška.

Na to po celých Státech zareagovalo podsvětí a organizovalo se do různých gangů. V Highlandu měly většinou rasový nebo rodinný základ a navzájem se nesnášely.

Gangy hilfů – tři stopy vysokých humanoidů se zvířecími rysy – operovaly prakticky ve všech částech města, ale jejich pohyb se omezoval na velmi jasně stanovená teritoria. Díky své výšce to byli zkušení zloději, ale navzájem sebou pohrdali. Jediné, na čem se oba hilfí druhy – srstnatý a šupinatý – shodly, byla nenávisť k příbuzným z luxusních hotelů, kteří využívali svou nesmírně tichou chůzi a rychlost k lovení krys.

Hilfy nesnášeli harusové, tenkou vrstvou chitiny pokrytí hmyzáci s dvěma spodními a čtyřmi horními končetinami a kusadly podobnými lidským ústům, kteří žili v úlech vystavených ve stokách pod městem.

Harusy neměli rádi lidé, jak obyčejní, tak změtvoři, a lidi zase nesnesli ani hilfové, ani harusové. Ale všechny spojoval strach ze záhadných morderů. O tom, proč se tu ty sedm stop vysoké bytosti zahalené v dlouhých pláštích a s klobouky posazenými hluboko do místa, kde by se za normálních okolností nacházelo čelo, objevily, neměli tušení ani kněží.

Paul je potkal už několikrát a jejich přítomnost nenesl dobře. Nedělalo to dobře nikomu. Zřejmě se jednalo o vedlejší účinek působení jejich těl. Žádná totiž neměli a pod kloboukem a dlouhými kabáty se skrývala jen černočerná tma, kterou neproniklo žádné světlo. Vypadalo to, jako by se vcucli do prostoru, odkud nemohlo nic utéct. Jejich přítomnost byla těžká jako zatuchlý prostor ve sklepech a temnota toho, co je dělalo mordery, vyluzovala tichý, nervy drásající zvuk připomínající rozvrzané housle. Paul nemohl přijít na to, proč morderové vyluzují zvuk, ale pravděpodobně to bylo jako s lidským dýcháním.

Magické spolky a gangy je využívaly jako gorily, zřejmě pod záminkou nabytí tělesné podoby, a někteří pracovali jako agenti finančního úřadu a vymáhali dodržování prohibičního zákona.

Paul se nad tím vším zamyslel, když projížděli kolem podniků, za jejichž zdmi se skrývala tajná putyka, a myslel na to, i když zanedlouho zastavili u pobřeží a u vstupu na promenádu.

Moře v dálce hučelo a tenké závoje vln se líně plazily na postupně se svažující pruhy písčité pláže lemující nesčetné budovy hotelů, butiků a zábavních podniků stojících na prudkém úbočí. K uším jim doléhal křik racků a po tváři je hladil sláný mořský vzduch. Nebe bylo indigově černé, ale na hladině se přesto zrcadlila a blyštěla světla zárovkových věnců natahaných po celé délce promenády a různobarevné neonové poutače přilehlých kasin. Místo to bylo klidné a tiché, jako by někdo zádumčivě přemýšlel nad tím, co nastane, nebo se malátně uložil k odpočinku v ospalém podzimním odpoledni. Noc protínaly tenké kužely světlometů, komíhající se ze strany na stranu jako lákadlo k návštěvě divadel, salonů a tanečních sálů. Nízké obchodní domy se zdobenými zakroucenými střechami jako pavilony v zábavním parku se krčily naproti vysokým a mohutným hotelům čnicím do noci a celou širokou promenádu ze skládaného borovicového dřeva oddělovaly pásy s drobnými kulatými žárovkami, aby zřetelně rozdělily prostor pro návštěvníky různých ras. Světla lemující zdobené římsy budov a okázalé buclaté věžičky novorenesančních lázní zahalovala celý prostor do jemného zamženého oparu.

Meg zastavila na přilehlém parkovišti a vystoupila.

Paulovi neušel její zvláštní výraz. Pousmál se.

Zavedl ji sem hned první den po té noci za pekařstvím a Meg se mu svěřila, že se sem neodvažovala zajít. Na to tu na ni bylo moc živo, moc očí a příliš blízká vodní hladina. Ale Paul věděl, že správné místo vyžaduje i správný čas.

„Voní to tu mořskou vodou,“ řekla Meg. „Stejně jako tenkrát.“

„A stejně tak je moře dostatečně daleko, abys zůstala v klidu. Půjdeme?“

Meg přikývla a zavěsila se do Paula.

Jejich kroky na promenádě zněly jako připomínka jich dvou a jejich společného života. Paul si znovu musel neochotně přiznat, že mu je Megina přítomnost zatraceně příjemná, ale raději na to nemyslel. Snažil se jen navodit takový večer, aby Žabka zapomněla na všechno, co ji trápí.

Promenáda zela prázdnotou. Minuli jen pár lidí – v hluboké noci byli všichni zavření v nějaké tančírně nebo nálevně, ale i ty už v tuhle

hodinu obvykle prosáky únavou a náladou pobízející k zírání do prázdné sklenice.

„Přemýšlela jsem,“ řekla Meg a její hlas zněl jako polibek.

Paul cítil, jak se mu sevřel žaludek, ale raději se zadíval na obzor a snažil se myslet na něco jiného. „O čem?“

„O tom, jestli je pro nás tenhle život ještě vhodný.“

„Nelíbí se ti? Denně zažíváme dobrodružství. Máš to přece ráda.“

„To ano,“ přikývla, ale melodie jejích slov naznačovala nejistotu nebo dumání nad budoucností. „Mám to ráda. Díky tomu, co jsi mě naučil a co jsme se od sebe naučili navzájem, se těším na každý další den. Někdy si ale říkám, jestli nám život nepřinese ještě něco jiného.“

Paul si nebyl jistý, že ví, kam se tahle jejich konverzace stáčí. Trochu se ošil.

„Takže myslíš na to, co přijde?“

„M-hm,“ odpověděla mu tiše Meg a střídavě se dívala pod nohy a před sebe.

„Jako co přijde k nám? Co se týká nás dvou?“

Paulovi se sevřel krk. Schylovalo se k něčemu, u čeho si nebyl jistý, jestli chce být. Jestli vůbec chce, aby se to z myšlenek přetavilo ve slova.

„Myslíš... já nevím... že bychom měli dě—“

Meg ho přerušila náhlým smíchem, až se Paul zarazil. Okamžitě ho polil stud, tváře mu zčervenaly a srdce se divoce rozbušilo.

No pěkný. Vůl a k tomu zabeďněnec!

„Ale kdepak! To vůbec ne! Co blázníš? Vždyť to je skvělé tak, jak to je.“ Meg se na vteřinu odmlčela, než dodala: „Nebo ne?“

Jasně že jo! blesklo Paulovi hlavou. Ale tohle... zatraceně, měl za to, že se tu schyluje k nějakému vyznání. *Do háje, Paule, vzpamatuj se. Přece ti to taky takhle vyhovuje.*

„No... jo,“ dostal ze sebe.

„Myslela jsem život, kde nám naši práci dohazuje někdo další. Měli bychom myslet víc na sebe. Na naše vlastní plány a práci.“

Paulovi se trochu ulevilo. Vidina toho, že by se mu Meg svěřila se svými city – pokud k němu tedy nějaké chová –, mu nedělala dobře.

Myslel si, že oba vědí, jak je to mezi nimi nastavené, a že jen tak je to mezi nimi v pořádku. Lepší pracovní příležitost... vlastně proč ne?

„Ale jak by sis to představovala?“

Meg jako by ožila. Důvěrně se k němu naklonila, až ucítil vůni její kůže a parfému. Znovu ten sevřený žaludek.

„Myslela jsem, že bychom zapracovali na tvé schopnosti. Kdyby ses dokázal napojit na záření, mohli bychom toho využívat k mnohem lepším kšeftům. Nemuseli bychom spolupracovat s nikým dalším, jako byli Coy s Greenem. Mohli bychom dokonce za lepším, když bychom si mohli troufnout na větší zásilky. Třeba někde jinde, v jiném městě. Někde, kde... kde se na mě lidi tak...“

„Meg,“ řekl Paul a pohládl ji po dlani. „Takhle nám je přece dobře, ne? Sama jsi to před chvílí říkala.“

„To jo, samozřejmě že je. Ale... já nevím,“ povzddechla si. Pak se odmlčela a odvrátila pohled.

Paul cítil, jak se od něj trochu odtáhla. Zklamal ji snad? Hergot, takhle procházka měla všechno zlepšit, a ne naopak. Kdyby to šlo, udělal by pro ni všechno na světě. Ale ta věc se zářením... vždycky mu z toho bylo zle. Nedokázal se soustředit ani na jeden jediný pitomý ozářený artefakt, tak jak by mohl zvládnout to napojení? Neřešili snad s Meg, že se snaží, ale prostě to nejde?

V mysli zaslechl hlas svého bratra Rema a všechny ty řeči o záření, které mu vždycky cpal do hlavy.

„Myslela jsem, že by nás to nedostávalo do takových akcí, jako byla ta dnešní. Že bychom mohli předem odhadnout, kdo kde jede a co má s sebou. Že bych na sebe nemusela nic lít a nemusela bych tak pitomě svítit, když by bylo jasné, že to zvládnou jen s pistolí v ruce. Nemusely by se vysunout ty...“

„Meg, takhle to napojení stejně nefunguje.“

„Takže mi nechceš pomoci? Já pro tebe přece krk nasazuju.“

Paul se zastavil a obrátil si Meg ladným pohybem k sobě, aby se jí mohl dívat do očí.

„Udělal bych pro tebe všechno na světě. Jen nevím, jestli to půjde. Víš, co to se mnou dělá. Víš přece taky, jak se to pokazilo před chvílí na akci.“